

עת"א 16167/04/19 - מיכאל לוי נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 16167-04-19 לוי(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' השופט יוסף בן-חמו
העותר	מיכאל לוי (אסיר)
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

בפני עתירת אסיר המבקש להורות למשיבה לנמק מדוע לא תתיר לו להכניס את בתו התינוקת יחד עם אשתו למפגשי ההתייחדות ולחילופין להבהיר מתי מתקיים החריג לכלל האמור בסעיף 15 לפקנ"צ 04.47.00.

העותר הינו אסיר המרצה עונש מאסר של 24 שנים לאחר שהורשע בעבירות של הריגה וחבלה גופנית חמורה, מוחזק בתנאי הפרדת יחיד בשל חשש לחייו.

העותר זוכה להטבה מדי חודש של התייחדות עם אשתו (זאת בנוסף לביקורים פתוחים אחת לשבועיים). לטענת העותר, לאחר טיפולים וניסיונות רבים הכולל טיפולי פוריות מורכבים, נולדה לו ולאשתו בת ביום 6.11.18. העותר פוגש את בתו במסגרת ביקורים פתוחים אחת לשבועיים. לטענתו אין די בכך והוא מבקש לאפשר הכנסת בתו התינוקת למפגשי ההתייחדות הקבועים לו עם אשתו. פנייתו של העותר נדחתה ע"י הגורם המנהלי בטענה שעפ"י הוראות הפקודה, לא מתאפשרת הכנסת תינוקות לחדרי התייחדות.

העותר טוען כי לפי נוסח הסעיף הרלוונטי בפקנ"צ וככל שיש כלל, ישנם חריגים לכלל שנתונים לשיקול דעתה ולהחלטתה של הנהלת הכלא. עוד טוען העותר כי במניעת הכנסתה של בתו למפגשי התייחדות נמנעת ממנו הזכות להורות ושותפותו בהתפתחות הילד.

המשיבה מבקשת לדחות את העתירה בטענה כי עפ"י הוראות הפקנ"צ ובהיעדר נסיבות חריגות, אין מקום לאשר את הכנסת התינוקת למפגשי התייחדות.

דין

פקנ"צ 04.47.00 שכותרתו: "התייחדות אסירים ועצירים" (שתוקנה ביום 23.5.16) מסדירה את הכללים המנחים והשיטה לפיה יש לנהוג בהחלטה בבקשת אסיר במפגשי התייחדויות. טרם תיקון הפקודה נשאה הפקודה המקורית את הכותרת: "התייחדות בסיוע לפיריון אסירים ועצירים" ואפשרה למפקד בית הסוהר שיקול דעת תנאי ההתייחדויות, כולל האפשרות לאשר הכנסת תינוק עד לגיל שנה, למפגשי התייחדויות.

בסעיף 17 לפקודה מצויה ההוראה הרלוונטית לענייננו שכותרתה: "הימצאות תינוק במפגשי התייחדויות". לפי הוראה זו **"ככלל, לא תאושר הכנסת תינוק למפגש התייחדויות, למעט אסירה אשר תינוקה מוחזק עמה במתקן הכלא"**.

ברע"ב 6868/17 נדונה שאלה דומה שעניינה מתן היתר להכנסת בנו של המבקש שהיה אז תינוק בן 5 חודשים, למפגשי התייחדויות בבית הסוהר בין המבקש לבין רעייתו, אמו של התינוק. בית המשפט העליון, בדחותו את בקשת הערעור קבע כי עסקינן בבקשה פרטנית שעיקרה אופן מימוש טובת ההנאה מסוג התייחדות, וכי החלטת המשיב לדחות את בקשת האסיר להכניס את בנו התינוק למפגשי התייחדויות, נטועה בגדרי מתחם הסבירות.

גם שם טען המבקש כי במשך תקופת מאסרו התקשו הוא ורעייתו להביא ילד לעולם במסגרת מפגשי התייחדות ורק לאחר שאושרו לבני הזוג מפגשי התייחדות כפולים ובעקבות טיפולי פוריות שעברו, נולד להם בנם הבכור ועכשיו הם מבקשים להביא ילד נוסף לעולם.

העותר ביקש לאפשר לרעייתו להכניס את בנם התינוק למפגשים בטענה שהתינוק עודנו יונק, מתקשה להתרגל לאכילה שלא באמצעות אמו, רעייתו מגיעה למפגשי התייחדות בתחבורה ציבורית בנסיעה אורכת שעות ארוכות ומעמידה את רעייתו בפני חלופה בלתי אפשרית של הותרת בנה התינוק למשך זמן ממושך בבית, ללא יכולת לאכול, ועל כן לעיתים אין באפשרותה להגיע למפגשי התייחדויות ללא התינוק. עוד טען המבקש כי ניתוק האם מתינוקה בזמן ההתייחדות או לחילופין הקפאה במפגשי התייחדות ופגיעה בזכותו של האסיר וברצונו להביא ילד נוסף, איננה סבירה משעה שנועדה לקדם אינטרסים מנהליים גרידא, ולנוכח ההפליה שעומדת בבסיסה בין אוכלוסיית האסירים לבין אוכלוסיית האסירות שרשאיות להכניס את תינוקן לחדר ההתייחדויות. גם שם טען העותר כי יש להעניק למילה "ככלל" שבסעיף 15 פרשנות מקלה לטובת האסיר המעניקה לשב"ס שיקול דעת לחרוג מהכלל במקרים המתאימים. המבקש שם, טען כי לנוכח הנסיבות הייחודיות שבעניינו כפי שפורטו לעיל, על בית המשפט להתערב.

בית המשפט העליון אישר את פסק הדין המחוזי שקבע כפי טענת שב"ס, שהנושא הוסדר באופן מפורש בפקודת הנציבות ועתירות שהוגשו לערכאות שונות, נדחו וכי לא נפל פגם בהחלטת השב"ס המצדיקה התערבות.

כאמור, בית המשפט העליון דחה את העתירה בצינון שבסעיף 17 בבקשה שעיקרה אופן מימוש טובת הנאה מסוג התייחדות וכי שב"ס רשאי להעניק טובת הנאה זו תוך שהוא מאזן בין צרכי האסיר המבקש לקיים מפגשי התייחדויות לבין אינטרסים הנוגעים לסדרי בית הסוהר ולניהולו (רע"ב 2416/05 פלוני ז"ל נ' שב"ס, רע"ב 8326/16 וידובסקי נ' שב"ס ורע"ב

5372/13 משייב נ' שב"ס).

בית המשפט מציין כי ההלכה המושרשת היא שיש לאזן זכויות אסירים, ומקל וחומר טובות הנאה, אל מול אינטרסים ושיקולים אחרים. עסקינן בפגיעה מסוימת של אסיר לממש טובת הנאה המוענקת לו בין כתלי בית הסוהר ולא במקרה שבו נשללה ממנו לחלוטין טובת הנאה זו. השיקולים שנמנו בתגובת המשיבה אשר עומדים ביסוד ההוראה - מניעת הברחות אסורות, שמירת טובת התינוק, הם שיקולים ראויים ומכאן שהחלטת שב"ס לדחות את בקשת האסיר להכניס את בנו התינוק למפגשי התייחדויות, נטועה היטב בגדרי מתחם הסבירות.

במקרה שבפניי, יצוין שהעותר זוכה לפגוש את בתו על בסיס קבוע בתדירות של אחת לחודשיים, אם כי בפרק זמן לא ארוך ובכך יש איזון ראוי וסביר.

גם אם ההגדרה "ככלל" משמעותה שלעיתים יש יוצאים מהכלל, הרי שבבחינת הנסיבות שבפניי, לאור המכלול, לא מדובר בנסיבות חריגות ויוצאות אופן, וודאי לא בנסיבות השונות מהנסיבות שברע"ב 6868/17 המצדיקות חריגה מכלל זה.

אין מקום לתת הגדרות מדויקות ורשימה סגורה של המקרים היוצאים מהכלל שבהם התאפשר לחרוג מהכלל שבסעיף 15 לפקנ"צ, חזקה על גורמי שב"ס כי כאשר ישנן נסיבות חריגות ויוצאות מגדר הרגיל, ישקול הגורם הרלוונטי, שימוש בסמכותו. בכל מקרה, אין מקום להידרש לדרישה זו במסגרת העתירה שבפניי לאחר שהגעתי למסקנה שההחלטה המנהלית הינה במסגרת מתחם הסבירות ואין מקום להתערב בה.

על כן, אני מורה על דחיית העתירה.

ניתן היום, כ"ט אייר תשע"ט, 03 יוני 2019, בהעדר הצדדים.